

Arrest

nr. 95 655 van 23 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, en van *“het bevel om het grondgebied te verlaten”*.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DE NUL, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 februari 2012 dienen de verzoekende partijen, van Armeense nationaliteit, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 8 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond

van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 6 augustus 2012 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 07.02.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

A., V. (...) (R.R.: (...))

Geboren te Armash op (...)1977

+ partner: A., L.(...) (R.R.: (...))

Geboren te Ararat op (...)1981

+ minderjarige kinderen:

-A., A.(...); geboren te Ararat op (...)2000

-A., A.(...); geboren te Abovyan op (...)2004

Nationaliteit: Armenië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 — 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag een vervallen paspoort voor op naam van A. V.(...), uitgereikt op 07.03.2000 en geldig tot 07.03.2010.

Hoewel artikel 9ter §2 het aantonen van identiteit ook toelaat door andere middelen dan een geldig paspoort, eist het daarentegen het aantonen van ‘de constitutieve elementen van identiteit’. Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn.

De constitutieve elementen van identiteit doelen tevens op het element nationaliteit, wat in tegenstelling tot bv. geboorteplaats en -datum een identiteitsgegeven is dat onderhevig is aan wijziging. Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het hem toe bij indiening van zijn aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren. Slechts op deze wijze laat de aanvraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure. Een op datum van indiening van de aanvraag 9ter verlopen paspoort levert slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot de vervaldatum. Bovendien dienen alle documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).

Bovendien blijkt nergens uit het dossier dat betrokkene enige naarstigheid zou hebben aan de dag gelegd voor het bekomen van een nieuw, geldig paspoort.

Gezien de bewijslast niet kan worden omgekeerd, blijft betrokkene in onderhavig geval in gebreke, gezien hij in gebreke blijft zijn actuele nationaliteit aan te tonen: de aanvraag moet bijgevolg onontvankelijk worden verklaard (Art. 9ter §2 en §3 — 2° en Arrest 73.696 RVV dd. 20 januari 2012).

Betrokkenen leggen in het verzoekschrift d.d. 07.02.2012 eveneens paspoorten voor van A. L.(...),

A. A.(...) en A. A.(...). Het medisch attest is evenwel op naam van A. V.(...) opgesteld, bijgevolg is het in de eerste plaats hij die een bewijs van nationaliteit en identiteit dient voor te leggen. Hij legt in deze echter geen identiteitsdocument noch een bewijselement of bewijselementen die voldoen aan de voorwaarden gesteld in art. 9ter, §2, leen 2e lid. De vraagstelling naar de correcte nationaliteit van betrokkene is van essentieel belang in het kader van de aanvragen op basis van artikel 9ter, aangezien bij de beoordeling dient te worden onderzocht of de medische aandoening behandelbaar is in het land van herkomst. Het is derhalve aan A. V.(...) om het bewijs aan te brengen van zijn nationaliteit. Derhalve is huidig verzoek onontvankelijk.

Het staat betrokkenen vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van hun bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de in geroepen elementen, getuigschrift

dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkenen niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen — fax: 02274 66 11).

Bijgevolg dienen betrokkenen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hen ter kennis gebracht op 16.01.2012, en dienen zij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De derde en vierde verzoekende partij zijn minderjarig. Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreft de bestreden beslissing een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt geweigerd aan vader, moeder en de twee kinderen en betreft het dus rechten die aan de persoon verbonden zijn, doch de derde en vierde verzoekende partij beschikken gezien hun leeftijd (respectievelijk 12 en 8 jaar) niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Zij dienden aldus vertegenwoordigd te worden, door hun vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat de eerste en tweede verzoekende partij optreden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van de minderjarige kinderen dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het beroep van de derde en vierde verzoekende partij onontvankelijk is.

2.2. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen in hun verzoekschrift aangeven beroep in te stellen tegen *“de beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980, genomen op 08.05.2012 en ter kennis gebracht van de verzoekende partij op 06.08/2012, evenals van het bevel om het grondgebied te verlaten”*.

Specifiek gericht tegen *“het bevel om het grondgebied te verlaten”*, voeren de verzoekende partijen in een enig middel het volgende aan:

“Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd, evenals het bevel om het grondgebied te verlaten. Voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, is de bestreden beslissing geen zuiver bevestigende beslissing vermits er een onderzoek aan voorafgegaan is, met name de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de 9ter-aanvraag. Bijgevolg betreft het een nieuw bevel.”

In de bijlage van haar verzoekschrift brengen de verzoekende partijen als bestreden beslissing slechts de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 mei 2012 bij waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. De Raad kan slechts vaststellen dat deze beslissing, zoals weergegeven *sub* punt 1. van dit arrest, geen bevelscomponent behelst, doch enkel melding maakt van een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 16 januari 2012, ingevolge hetwelk de verzoekende partijen *“dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten (dienen) te verlaten”*.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 21 november 2011 een beslissing nam waarbij de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van de verzoekende partijen onontvankelijk werd verklaard en dat voormelde beslissing op 16 januari 2012 aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht, samen met laatstgenoemd bevel om het grondgebied te verlaten, hetwelk werd gemotiveerd zoals daartoe opdracht werd gegeven in die beslissing omtrent de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Gelet op artikel 39/57, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, hetwelk bepaalt dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet worden ingediend binnen een termijn van dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht, kunnen de verzoekende partijen tegen het bevel om het grondgebied te verlaten hen ter kennis gebracht op 16 januari 2012 hoe dan ook geen beroep meer instellen dat *ratione temporis* tijdig zou zijn. De termijn van

dertig dagen bepaald in artikel 39/57 van de vreemdelingenwet, is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

Gelet op voorgaande, is huidig beroep van de verzoekende partijen, in de mate waarin het tevens is gericht tegen *“het bevel om het grondgebied te verlaten”*, derhalve onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 1 tot 3 van de wet van *“19.07.1991”* betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van goed bestuur, waaronder de verplichting beslissingen afdoende te motiveren en de verplichting rekening te houden met alle elementen van het dossier.

Ter adstruering van dit enig middel zetten de verzoekende partijen het volgende uiteen:

“Enig middel,

Schending van artikel 9ter van de Wet van 15.12.1980, van artikel 3 EVRM, van artikel 62 van de Wet van 15.12.1980, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 19.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van goed bestuur, waaronder de verplichting beslissingen afdoende te motiveren en de verplichting rekening te houden met alle elementen van het dossier.

Doordat de bestreden beslissing de medische aanvraag onontvankelijk verklaart met de motivering dat verzoeker zijn identiteit niet aantoonde op de wijze bepaald in §2 van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen of dat de aanvraag niet het bewijs voorziet in §2, derde lid niet bevat.

Terwijl verzoeker, voor wat hem betreft, een vervallen paspoort heeft gevoegd, dat voldoet aan alle criteria van artikel 9ter, §2 van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen en de wet niet bepaalt dat dit geldig document nog geldig dient te zijn op het moment van de aanvraag;

Terwijl de aanvraag werd ingediend door verzoekende partij, bestaande uit de zieke vreemdeling, met name verzoeker, evenals de leden met wie hij een kerngezin vormt.

Artikel 9ter, §2 luidt als volgt:

“(…)”

Het staat buiten kijf dat de aanvraag voldoet aan artikel 9ter, 2 voldoet. Het vervallen paspoort voldoet immers aan de criteria 1° tot en met 4° en nergens blijkt uit de wet de voorwaarde dat de vreemdeling zijn actuele nationaliteit dient voor te leggen opdat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk kan worden verklaard¹. [¹ Arrest nr. 28.898, RvV 19.06.2009.]

Een paspoort van een bestaande staat waarvan de geldigheidsduur verstreken is blijft het bewijs van identiteit vormen en blijft in principe ook het bewijs vormen van nationaliteit.² [² Arrest nr. 70.240, RvV 21.11.2011. In deze zin, zie ook arresten 68.012, RvV 6.10.2011; 69.319, RvV 27.10.2011; 70.240, RvV 21.11.2011; 71.152, RvV 30.11.2011; 71.102, RvV 30.11.2011; 72.085, RvV 19.12.2011; 72.358, RvV 21.12.2011; 72.479, RvV 22.12.2011; 72.478, RvV 22.12.2011; 73.887, RvV 24.01.2012; 74.369, RvV 31.01.2012.] In voorliggend geval diende verzoeker een recent vervallen paspoort in van Armenië, een bestaande staat. Bovendien komen noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing elementen naar voor die twijfels doen rijzen over de actuele nationaliteit. Het administratief dossier bevat ondermeer het Armeens rijbewijs van verzoeker, er werd gebruik gemaakt van een tolk Armeens tijdens de asielpprocedure, bovendien stelt de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen de dato 23 april 2009 letterlijk: “Uw rijbewijs bevat enkel persoonlijke gegevens die door mij niet betwist worden”. Verder blijkt duidelijk uit het administratief dossier dat verzoeker sinds eind 2008 in België was. Op dat moment was zijn paspoort geldig (het verviel slechts op 7 maart 2010). Sinds zijn aankomst in België heeft hij het Rijk nooit verlaten. Het staat vast dat

betrokkene niet de Belgische nationaliteit heeft bekomen intussen. Tegenpartij had op zijn minst moeten motiveren waarom zij meent dat verzoeker geen Armeense nationaliteit zou hebben. Uit de bestreden beslissing blijkt ook niet dat tegenpartij elementen aanhaalt om aan te tonen dat dit niet meer de huidige nationaliteit van de verzoekende partij zou zijn, die ter aanvulling bij zijn aanvraag tevens de geldige paspoorten van zijn gezinsleden, de andere verzoekers, heeft gevoegd.

In de parlementaire voorbereiding wordt zelfs uitdrukkelijk bepaald dat een verstreken nationaal paspoort volstaat als identiteitsbewijs:

“Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen.

Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Hef ken bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staafloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart.” (wetsontwerp houdende diverse bepalingen (1), Part. St Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, 145).

Hieruit vloeit voort dat de voorwaarde die de tegenpartij toevoegt aan de wet, door verzoeker te verplichten een geldig nationaal paspoort voor te leggen, niet strookt met de geest van de wetgever.

*Door de aanvraag onontvankelijk te verklaren, louter omdat een paspoort met verstreken geldigheidsduur van een bestaande staat werd voorgelegd, zonder de nationaliteit van verzoeker op zich in twijfel te trekken, schendt de tegenpartij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, evenals de motiveringsplicht.
(...)”*

3.2 In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij met betrekking tot de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dat de Raad van State in zijn arrest nr. 209 878 van 21 december 2010 heeft geoordeeld dat het latere medische onderzoek in de gegrondheidsfase slechts mogelijk is wanneer de identiteit en de nationaliteit van de betrokkene kunnen worden vastgesteld. De verwerende partij duidt erop dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven dat de ambtenaar-geneesheer de mogelijkheid van een adequate medische behandeling in het land van herkomst of verblijf niet kan onderzoeken wanneer hij niet met zekerheid weet ten aanzien van welk land hij dat onderzoek moet voeren. De verwerende partij wijst er vervolgens op dat zowel artikel 9ter, § 2, 1° van de vreemdelingenwet als het Grondwettelijk Hof de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument zowel op de identiteit als op de nationaliteit van de aanvrager betrekken. Derhalve is de verwerende partij van mening te kunnen oordelen dat de nationaliteit een constitutief element is van het bewijs van de identiteit en de aanvraag aldus conform artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet onontvankelijk kan verklaren wegens het niet aantonen van de actuele nationaliteit. Middels het verwijzen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende een vervallen paspoort, duidt de verwerende partij erop dat onmogelijk met zekerheid kan geweten zijn of de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van een medische behandeling ten opzichte van Armenië, dan wel van een ander land dient te worden nagegaan, zodat onmogelijk tot een sluitende beoordeling ten gronde kan worden gekomen. Zij stelt tevens dat het een omkeren van de bewijslast betreft indien zij middels negatief bewijs zou dienen te bewijzen dat de verzoekende partij de Armeense nationaliteit niet heeft. Zij acht het standpunt van de verzoekende partij strijdig met de duidelijke wettekst van artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet: de bewijslast inzake de identiteit, en meer bepaald de nationaliteit, ligt bij de aanvrager. Zij meent dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat de verzoekende partijen geen “*naarstigheid zouden hebben aan de dag gelegd voor het bekomen van een nieuw geldig paspoort*” daar de verzoekende partijen niet aantonen op een andere wijze hun identiteit aan te tonen. Waar de verzoekende partijen ten slotte stellen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing van 23 april 2009 stelde dat zijn persoonlijke gegevens niet door hem worden betwist, merkt de verwerende partij op dat hiermee de identiteit van de verzoekende partij niet wordt bewezen en er hooguit kan worden afgeleid dat de commissaris-generaal zijn beslissing niet heeft gesteund op het ontbreken van een bewijs van identiteit. De verwerende partij acht het middel ongegrond.

3.3 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit de lezing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen bij zijn aanvraag zijn identiteit dient aan te tonen door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan de voorwaarden opgesomd in artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet. Aan deze “documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde” dient voldaan te zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en niet later (RvS 30 juni 2011, nr. 214.351).

In casu heeft de eerste verzoekende partij aan de aanvraag van 7 februari 2012 haar Armeens paspoort toegevoegd, dat tot en met 7 maart 2010 geldig was. De verwerende partij verklaart deze aanvraag onontvankelijk, daar ze meent dat een vervallen paspoort de actuele nationaliteit van de eerste verzoekende partij niet aantoont en aldus ook geen sluitend bewijs van de identiteit levert.

Vooreerst dient er in dit verband verwezen te worden naar artikel 9ter, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat ook aangeeft dat het bewijs van identiteit zoals vereist door artikel 9ter van de vreemdelingenwet ook op de nationaliteit van de aanvrager betrekking moet hebben. Dit is in overeenstemming met het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was.

Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

“B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.”

Uit de bovenvermelde overwegingen blijkt dus dat het Grondwettelijk Hof de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter van de vreemdelingenwet zowel op de identiteit als de nationaliteit van de aanvrager betreft (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878). Verweerder wijst er in zijn nota met opmerkingen dan ook terecht op dat “zonder zekerheid van

nationaliteit, niet (kan) worden nagegaan of de behandeling die nodig is, beschikbaar is in het thuisland” en dat dit essentieel is in een procedure in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Te dezen stelt zich de vraag of een verstreken paspoort een bewijs van identiteit en nationaliteit kan vormen. Hierbij dient er gewezen te worden op de parlementaire voorbereiding waarin uitdrukkelijk bepaald wordt dat *“Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht. Het arrest bood een antwoord op een prejudiciële vraag en heeft derhalve het huidige artikel 9ter niet vernietigd. Wel werd de uitvoerbaarheid op het punt van de identificatieverplichtingen in hoge mate ingeperkt. Voortaan zal niet enkel rekening worden gehouden met een “identiteitsdocument”, namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt. Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, tweede lid, vermeldt de voorwaarden waaraan de documenten moeten voldoen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit aantonen. Deze bewijselementen kunnen bijvoorbeeld zijn een geboorteakte of een huwelijksakte of een akte van bekendheid of een getuigschrift van verlies van identiteitsdocumenten, afgeleverd door de autoriteiten van het land van herkomst of een attest van immatriculatie of een Bivr. De weerhouden criteria laten toe, om op een efficiënte wijze en conform het arrest van het Grondwettelijk Hof, vast te stellen “of de waarachtigheid van één of meerdere bewijs elementen voorgelegd door de betrokkene niet ter discussie kan worden gesteld”. Uit de rechtspraak van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen blijkt immers dat een bewijskrachtig document dient te zijn uitgegeven door een overheid, voorzien te zijn van de nodige gegevens ter verificatie en niet louter te zijn opgesteld op basis van verklaringen van de titularis.” (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, p. 145-146).*

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt duidelijk dat ook een vervallen paspoort in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend kan worden. Een verstreken paspoort blijft het bewijs van identiteit in strikte zin vormen: het is niet omdat het paspoort komt te vervallen dat de vreemdeling niet langer de op dit paspoort vermelde naam en voornaam, geboorteplaats- en datum heeft. Een paspoort van een bestaande staat waarvan de geldigheidsduur verstreken is, blijft het bewijs van identiteit vormen en blijft in principe ook het bewijs vormen van nationaliteit (RvS 31 december 2010, nr. 209.878). Dit is zeker het geval wanneer er geen twijfel bestaat over de identiteit van de betrokkene en over zijn latere nationaliteit (cf. RvS 24 oktober 2012, nr. 221.166).

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

In casu dient de eerste verzoekende partij een paspoort met verstreken geldigheidsduur in van een bestaande staat, met name Armenië. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij, naast de verstreken geldigheidsduur van het voorgelegde paspoort, elementen aanhaalt om aan te tonen dat dit niet meer de huidige nationaliteit van de eerste verzoekende partij zou zijn. Ook in het administratief dossier zijn er geen aanwijzingen voorhanden waaruit zou blijken dat de eerste verzoekende partij niet (meer) de Armeense nationaliteit zou bezitten.

Zoals de eerste verzoekende partij terecht aangeeft in haar verzoekschrift heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de beslissing van 23 april 2009 betreffende haar

asielaanvraag van 31 oktober 2008 haar nationaliteit ook niet in twijfel getrokken. Net zoals bij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen, is bij een aanvraag om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, de nationaliteit van doorslaggevend belang, zodat de eerste verzoekende partij dienstig kan verwijzen naar het gegeven dat haar nationaliteit nooit in vraag werd gesteld door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de identiteit van de eerste verzoekende partij evenmin in twijfel getrokken in zijn arrest nr. 31 773 van 18 september 2009.

Door de aanvraag van de verzoekende partijen onontvankelijk te verklaren, louter omdat een paspoort met een verstreken geldigheidsduur van een bestaande staat werd voorgelegd, zonder de nationaliteit van de eerste verzoekende partij op zich in twijfel te trekken, schendt de verwerende partij artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel is gegrond.

Aangezien een aangevoerd onderdeel van het middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, bestaat er geen noodzaak om de schending van de overige aangehaalde bepalingen of beginselen te onderzoeken.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET